Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ISBN 978-606-8195-71-1

SFÂNTUL NICOLAE
VELIMIROVICI

RUGĂCIUNI PENTRU BIRUINȚA ASUPRA VRĂJMAȘILOR VĂZUȚI ȘI NEVĂZUȚI

Traducere din limba sârbă de
IONUȚ și SLADJANA GURGU

PREISANIA

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CUPRINS

5 Biruințele rugăciunii – Pravilă arhierească pentru cei care vor să devină sfinți
8 Rugăciune pentru început bun
11 Rugăciune pentru întoarcerea la Dumnezeu
14 Rugăciune împotriva înșelării
17 Rugăciune pentru izbăvirea de păcat
19 Rugăciune pentru luminarea minții
23 Rugăciune pentru curățirea inimii
27 Rugăciune pentru dezrobirea sufletului
31 Rugăciune împotriva neputinței de a fi cu Hristos
34 Rugăciune pentru mijlocirea Maicii Domnului
38 Rugăciune pentru mijlocirea Sfinților Mucenici
42 Rugăciune pentru milostivirea lui Dumnezeu
45 Rugăciune pentru plinirea dreptății lui Dumnezeu
48 Rugăciune pentru nădejdea cea tare
52 Rugăciune pentru viața în Hristos
56 Rugăciune pentru biruința în Hristos
60 Rugăciune pentru cei întunecați la minte
65 Rugăciunea slujitorului nevrednic
68 Rugăciune pentru aflarea curajului
72 Rugăciune pentru biruință
76 Rugăciune pentru înmulțirea biruințelor
80 Rugăciune pentru îndepărtarea răutății
84 Rugăciune împotriva răzbunării
87 Rugăciune pentru vrăjmași
91 Rugăciune la apropierea morții

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Biruințele rugăciunii – Pravilă arhierească pentru cei care vor să devină sfinți

Minunat ar fi dacă această cărticică a Sfântului Nicolae Velimirovici ar ajunge doar la cei care, cu ajutorul lui Dumnezeu, vor să devină sfinți.

Ne jeluim că nu mai citesc oamenii cărți în vremea noastră, dar nu înțelegem că mai înainte au părăsit rugăciunea, care lectură este. Și puțin ne rugăm, pentru că puțin iubim și puțin înțelegem rostul rugăciunii în viața noastră.

Sfinții gustă taina rugăciunii, se hrănesc din aceasta și o împart cu ceilalți, spre a spori fericirea tămăduirii pe pământ. Sfinții pricep originea dumnezeiască a rugăciunii, văd puterea ei asupra lor și asupra celor din jur, făcând din ea rațiunea lor de a fi și de a vorbi. Sfinții înțeleg că a te ruga înseamnă a lupta neîncetat cu păcatul, cu diavolul și cu moartea.

De aceea, biruințele rugăciunii ne înfățișează ca fii ai Tatălui, după o lungă înstrăinare; ca slujitori ai Fiului, după o amară robie și ca mărturisitori curajoși în Duhul Sfânt, după nenumărate înșelări și umilințe.

Rugăciunile sfinților străpung timpul, iadul și inimile noastre din piatră. Ele înfățișează nostalgia Raiului din care am căzut, luminează în întunericul nostru lăuntric și zdrobesc vârfurile colțuroase ale inimii.

Dar cum se plămădește rugăciunea sfântului? Nefiind o virtute în sine, starea de rugăciune este dar duhovnicesc, milostenie cerească pentru omul care se îndreaptă spre Dumnezeu. Nu de puține ori vedem în viețile sfinților cum între această revărsare de har, smerenia omului și evlavia lui față de Maica Domnului există o strânsă legătură.

Ni se pare că rugăciunile Sfântului Episcop Nicolae Velimirovici sunt când întrebare a omului, când răspuns al Duhului; când coborâre în sine, când înălțare pe aripile harului; când teologie și conglăsuire cu Sfinții Părinți, când doxologie și împreună cântare cu Puterile cerești. Și nu greșim, dacă socotim astfel, pentru că în însăși taina sfinteniei

lui se ascunde taina rugăciunilor sale. Litaniile acestea arhierești din lucrarea sa, *Rugăciuni pe malul lacului* /Predania, 2016/, au fost aici reașezate și însoțite de titluri potrivite, la cererea și spre folosul duhovnicesc al credincioșilor români.

Nu luați în mâinile voastre această armă puternică voi care vreți ca viața să vă rămână așa cum este! Nu citiți aceste rugăciuni voi care iubiți iluzia unei fericiri fără suferința despătimirilor! Nu împliniți cele citite voi care, necrezând în Dumnezeu, alegeți dramatica veșnicie a omului vechi! Nu răspândiți vestea biruinței răului prin rugăciune voi care nu înțelegeți că „război neîncetat" este viața creștinului pe pământ!

Și invers! Apropiați-vă toți cei care simțiți nevoia înnoirii lăuntrice! Gustați frumusețile negrăite ale harului voi care ați înțeles, de acum, ce este deșertăciunea deșertăciunilor! Îmbărbătați-vă fraților în Domnul, pe cărarea cea strâmtă a Crucii, și nu uitați vreodată cuvintele Sfântului Nicolae: „Lumea se teme de voi, căci voi putere aveți, iar ea este neputincioasă."

Daniel Mazilu

Rugăciune pentru început bun

Ajută-mi a mă naște din nou, Treime de-ó-fíiere!

În zadar mă căznesc a mă limpezi în mocirloasa albie de râu prin care curge viața mea. De pâraiele tulburi, care în râul meu se varsă, nu am putere a mă apăra.

În munte înalt mă ridică, și fă-mă din nou izvor limpede curgător. Cu legământ mă leg Ție: peste piatră seacă voi curge și apa mea nu o voi mai tulbura. Chipul Tău în mine Îți vei oglindi, și îl vei recunoaște. Îngerii Tăi întru mine se vor pogorî, și pogorârea nu o vor simți.

Nici o singură salcie nu-și va arunca umbra în apa mea, și nici un singur șarpe în recile mele repejuni nu va cuteza să pătrundă.

Ajută-mi doar să pun iarăși început. Cu legământ mă leg Ție: nou veșmânt din fire noi voi țese. De ajuns m-am căznit, împreună

cu cei deaproape ai mei, ca să cârpim petice noi la haine vechi. Peticele cad, vechiturile se destramă, și hidoasa noastră goliciune ne umple fața de rușine.

Înțelepții Rișii de sub crestele Himalaiei despre noi nașteri vorbesc, care, precum zic ei, sunt mai multe la număr decât nisipul mării. Dar la ce mi-ar folosi toate acele nașteri, ce nu fac decât să slujească drept poartă de trecere dintr-o temniță în alta?

Pentru o singură naștere mă rog Ție, pentru nașterea din Duh. Din apă sunt născut, și cu apă sunt botezat, și ca o turbure apă pe pământ mă târăsc.

Cu-adevărat, nașterea din apă este doar o prorocire a nașterii din Duh, și botezul cu apă, doar o prorocire a botezului cu foc.

Cu apă suntem făcuți oșteni, dar cu Duhul suntem făcuți biruitori.

Nu lăsa, Doamne al meu, ca oșteanul Tău să lupte o viață întreagă, și înfrânt să-și sfârșească ostășirea. Nască-se întru mine un biruitor, care nici măcar o clipă să nu se îndoiască că pentru biruință s-a născut.

Oștire a înfrângerii naște apa, pe când Duhul naște oștire a biruinței. Ajută-mi a

mă naște din nou, Treime de-ó-fíiere, ca să se arate întru mine omul pe care îl aveai în mintea Ta mai nainte de veac: încins cu puterea Ta, împodobit cu înțelepciunea Ta, luminat cu curăția Ta!

Ca Tu să fii cel ce intră prin ochii mei, și nu lumea. Ca inima mea numai după Tine să tânjească. Ca în sufletul meu doar sămânța Ta să zămislească.

Nu mă lăsa, Treime Sfântă, să-mi dau duhul ca un om îmbătrânit, să mă destram ca o haină ponosită, în zadar peticită și mai rău ferfeniță.

Lumea a adus bătrânețe în sufletul meu, iar aceasta cu totul l-a pecetluit, lăsându-și pecețile asupra lui, ca din pricina lor să bolească, și să se îngrozească, și – să moară.

Când din nou întru oasele mele sufletul meu se va naște, atunci și oasele mele vor întineri. Și în sufletul meu o singură pecete va fi: pecetea darului Duhului Sfânt. În zadar cerca-va lumea să își pună pecetea asupra mea și ca pe o oaie a sa să mă însemneze: peceții sale loc nu va afla. Căci cel născut din nou va fi plin de pecetea Ta, Treime de-viață-dătătoare, și plin de viața Ta.

Rugăciune pentru întoarcerea la Dumnezeu

Știi oare, fiul meu, pentru ce nourii se închid când câmpiile sunt însetate de ploaie, și pentru ce se deschid atunci când câmpiile ploaie nu voiesc?

Din pricina răutății oamenilor firea s-a turburat, și rânduiala sa a lepădat.

Știi oare, fiul meu, pentru ce primăvara țarinile gem de grâne, iar vara stearpă recoltă secerăm?

Pentru că și fiicele oamenilor rodul pântecelui lor își urăsc, și în plină floare îl ucid.

Știi oare, fiul meu, pentru ce izvoarele au secat, iar roadele pământului nu mai au dulceața de odinioară?

Din pricina păcatului omului, prin care neputințarea întru toată firea a intrat.

Știi oare, fiul meu, pentru ce un popor biruitor suferă înfrângeri din pricina propriei dezbinări și vrajbe, mâncând amară pâine de lacrimi și de răutate?

Pentru că pe bărbații sângiurilor dimprejurul său i-a biruit, dar pe cei din lăuntrul său nu i-a biruit.

Știi oare, fiul meu, pentru ce maica pruncii își hrănește și foamea nu le-o potolește?

Pentru că, alăptându-i, nu cântecul dragostei le cântă, ci cântecul urii față de vecinul său.

Știi oare, fiul meu, pentru ce oamenii s-au urâțit, și frumusețea străbunilor lor au pierdut?

Pentru că au lepădat chipul lui Dumnezeu, care din lăuntrul sufletului dădea frumusețe chipului lor, și obrăzare pământești și-au pus.

Știi oare, fiul meu, pentru ce bolile și molimele cele cumplite s-au înmulțit?

Pentru că oamenii au început a crede că sănătatea este ceva răpit de la natură, și nu un dar de la Dumnezeu. Iar ceea ce cu trudă este răpit, cu îndoită trudă trebuie apărat.

Știi oare, fiul meu, pentru ce oamenii pentru pământ se luptă, și de asemănarea lor cu cârtițele nu se rușinează?

Pentru că pământul prin inimă le-a încoltit, și ochii lor văd numai ceea ce în inimă le crește; și apoi, fiul meu, pentru că păcatul i-a făcut prea slabi ca pentru Ceruri să se lupte.

Nu plânge, fiul meu, Domnul curând va veni, și toate va rândui.